

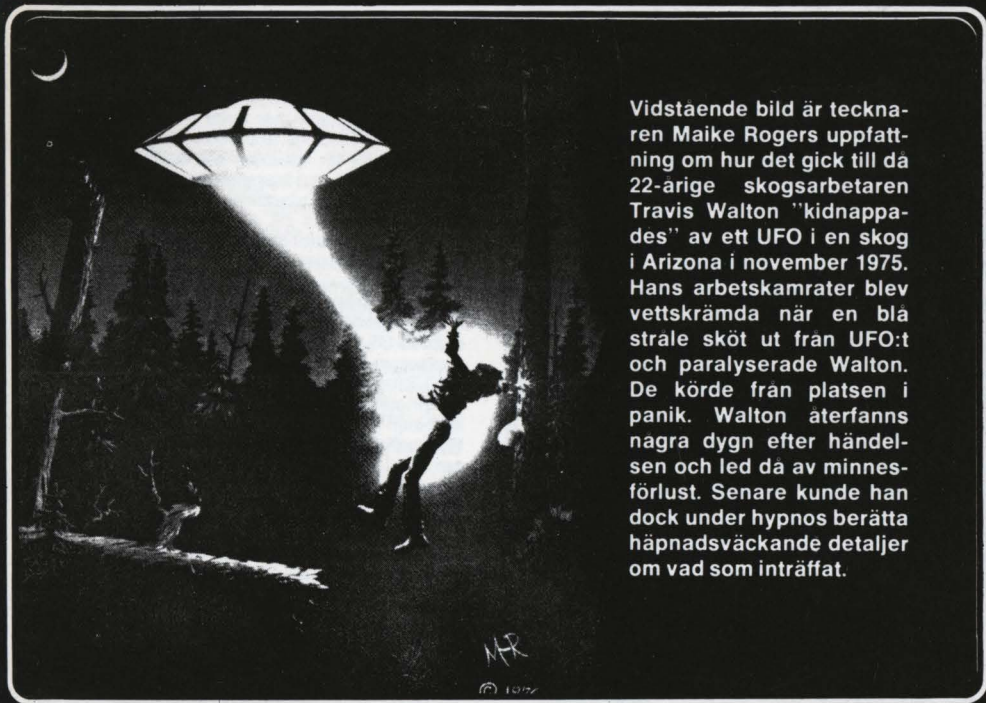

GICOFF

INFORMATION

med projekt URD.

NR 4 1976 - ÅRGÅNG 7

Vidstaende bild är tecknaren Maïke Rogers uppfattning om hur det gick till då 22-åriga skogsarbetaren Travis Walton "kidnappades" av ett UFO i en skog i Arizona i november 1975. Hans arbetskamrater blev vettskrämda när en blå stråle sköt ut från UFO:t och paralyserade Walton. De körde från platsen i panik. Walton återfanns några dygn efter händelsen och led då av minnesförlust. Senare kunde han dock under hypnos berätta häpnadsväckande detaljer om vad som inträffat.

Blå förlamningsstråle! Arbetskamrater chockade

Någon gång har Sveriges Radio förärat oss UFO-intresserade ett program. Kvaliteten har varit skiftande men tyvärr oftast helt undermålig. UFO-fenomenet har behandlats såsom något inbillat, något hokus pokus och ufologin har blivit något mycket suspekt och löjligt som man helst ska skratta åt. Man har haft känslan av att fenomenet uppmärksammas inte för dess egen skull utan för dess värde i underhållningssammanhang. UFO-frågan tas upp för att ge människor något att le överlägset åt.

Mot denna bakgrund blev jag positivt överraskad av TV1:s ungdomsprogram "Fritid" den 14 september. Visserligen skildrades inte själva UFO-fenomenet utan istället de ungdomar vilka på sin fritid ägnade sig åt fenomenet, men programmet var fritt från den ironi som ofta kännetecknat Sveriges Radios UFO-intresse. Ulf Schenkmanis från Sveriges Radios Karlstadsredaktion och Thorvald Berthelsen från UFO-Köping hade lyckats göra ett intressant program som visade på hur man kunde göra ufologin rolig inte bara genom UFO-studier och undersökningar utan också genom att ägna sig åt astronomiska fältstudier och amatörradio. Det

är bara att hoppas på att många fler ungdomar nu i och med detta program söker kontakt med närmaste UFO-förening.

Ulf Schenkmanis har även tidigare behandlat frågor i kunskapens gränsområden. Jag tror det vore positivt för ufologin om han, i samarbete med ett antal seriösa ufologer, gjorde ett TV-program om UFO-fenomenet och de frågeställningar som knyts till det. Varför inte ett halvtimmars informationsprogram följt av en paneldiskussion.

* * *

Harald Thuresson är en av projekt URD:s duktiga medarbetare i Stockholm. Han besökte i somras USA och fick där tillfälle att bl.a. besöka professor J. Allen Hynek och hans "Center for UFO-Studies". Vi vill givetvis inte att hans erfarenheter ska stanna i Stockholm och därför kommer han en lördag i oktober att besöka Göteborg och berätta om sina upplevelser och om hur UFO-arbetet bedrivs i USA. Tyvärr vet vi ännu inte exakt datum (troligen den 9 eller 23 okt.) men är du intresserad av att lyssna, och det är du väl, så ring mig (031/218710) eller Björn (031/484112).

ORDFÖRANDE: Sven-Olof Fredrikson
RED o ANSVARIG UTGIVARE, LAYOUT: Björn Högman

INFORMATION - Göteborg: Sven-Olof Fredrikson
Stobéegatan 28 B, 416 53 Göteborg
Tfn. 031/21 87 10.
PRENUMERATION - DISTRIBUTION: Jörgen Karlson
Box 3007, 422 03 Hisings Backa
Tfn. 031/52 54 75.

INFORMATION - URD - Stockholm: Sten Lindgren
Box 454
101 26 Stockholm 1
ANNONSER: Björn Högman
Bergsjösvängen 20, 415 21 Göteborg
Tfn. 031/48 41 12.

Mötesdagar under andra halvåret 1976: 5.10 19.10 2.11

GIGOFF-Information utkommer med 6 nr/år. Medlemskap (där pren. ingår) 75 kr/år. Enbart prenumeration 45 kr. Postgiro 42 85 03-7.

Annonsspriser: 1/1-sida: 295 kr, 1/2: 170 kr, 1/4: 95 kr, 1/6: 70 kr, 1/8: 55 kr. Kraftig rabatt vid återkommande annonsering.

EFTERTRYCK FÖRBUJDES utan särskilt medgivande.

INNEHÅLL:

Bokrecension	3
Kidnappad av UFO	5
"Fisk-UFO" på gränsen	8
Rymd-Teknik-Forskning	10
Fantastiska spekulationer	13
UFO-språket i norr	14
Underliga ljus	18
Öppen UFO-forskning?	21
Röda jättar	24

Alf Tollhag recenserar här Eugen Semitjovs nya bok "Den hundraåriga spådomen"

Alla vi som sedan länge läst Jules Vernes böcker har väl någon gång tänkt på hur väl många av hans "fantasier" har gått i uppfyllelse. Han har ju faktiskt nästan in i detalj lyckats förutsäga både rymdfärder, U-båtar och atomvapen.

I Eugen Semitjovs nya bok "Den hundraåriga spådomen" används Jules Vernes spådomar som utgångspunkt för en intressant spekulation i hur utvecklingen kan komma att gestalta sig i framtiden om nuvarande tekniska kunskaper vidareutvecklas och förfinas.

Det är inte några lösa spekulationer som Semitjov ägnar sig åt, utan tvärtom är de väl underbyggda av hans egna diskussioner och sammanträffanden med framstående forskare.

Det kanske mest intressanta avsnittet är det där olika forskares synpunkter på den framtida samhällsutvecklingen framläggs. Det är synpunkter från forskare såsom futurologerna Willis Harman, Herman Kahn och doktorerna Rudy Ruggles, Barry Bruce-Briggs samt professorerna Gösta Ehrensvärd, Tor Ragnar Gerholm, K G Luning, Krafft Ehrliche m fl.

Deras synpunkter framläggs av Semitjov i en mycket klar och för gemene man fullt begriplig form, vilket sällan är fallet i andra redovisningar av dessa spösmål.

Vad som är glädjande är att utvecklingen kanske inte alls behöver te sig så mörk som många i den aktuella debatten vill göra gällande. Man skulle vilja rekommendera våra politiker att läsa Semitjovs bok innan de huvudstupa kastar sig in i debatter och även beslutsfattande, där någon insikt i betydelsen av vissa tekniska landvinningar kan vara av stor betydelse. Av betydelse därför att det nu gäller vår framtid på lång sikt snarare än att värva fler röster.

För många är också den framtida utvecklingen av rymdtekniken av intresse. Visst kan man ifrågasätta rymdforsk-

EUGEN SEMITJOV DEN HUNDRAÅRIGA SPÅDOMEN

ningens berättigande i vår tid där fortfarande oerhört svåra problem återstår att lösa på mycket mera jordbunden nivå, d.v.s. resursfördelningen mellan rika och fattiga länder.

Semitjov tacklar även detta ämne och påvisar våra möjligheter att kanske kunna utnyttja tekniken.

Man kan se Semitjovs bok ur många olika synvinklar, men jag uppfattar den definitivt som ett värdefullt inlägg i debatten om hur vi skall planlägga vår egen framtid. Även tekniskt ointresserade borde ha stor nytta av att läsa denna utmärkt bok.

Skogshuggare kidnappad av flygande tefat

Översättn.: Leif Nilsson.

I GICOFF-Information nr 5 förra året kunde vi berätta att en skogsarbetare i USA försvunnit sedan han träffats av en blå stråle från ett UFO. Han återfanns några dygn senare och var då tämligen förvirrad. Under hypnos kunde han berätta en del av vad han varit med om. Hans uppgifter stöds av de sex arbetskamraternas observationer, alla klarade lögn-detektorn. Det kan inte råda något som helst tvivel om att de varit med om något mycket märkligt, i synnerhet 22-årige Travis Walton.

Här kommer nu en utförligare rapport om händelsen.

Det hela började den 5 november 1975, när sju skogsarbetare, Dwayne Smith 21 år, Kenneth Peterson 25 år, Alan Dalis 21 år, Mike Rogers 28 år, John Goulette 21 år, Steven Pierce 17 år och Travis Walton 22 år, var på väg hem efter att ha gallrat träd längs Mongollon Rim, Apache-Sitgreaves National Forest. Detta skogiga område är beläget 288 km sydost om Grand canyon och 128 km sydväst Petrified Forest i Navajo county, Arizona.

Omkring klockan 18.30 upptäckte arbetarna ett diskusformat föremål som svävade 4,5 m över en glänta ca 18 m från vägen. När de stannade för att titta närmare på det sakta vaggande föremålet, så kunde de inte upptäcka några fönster utan endast vad som verkade vara mörkare konturer i ett gult sken. Storleken uppskattar de till 3x4,5 meter.

"Jag var förlamad av tvivel och helt skräckslagen", sade Smith. "UFO:t var slätt och avgav ett gul-orange sken. Vi satt chockade några sekunder. Sedan hoppade plötsligt Travis av bilen och började gå mot tefatet. Alla ropade och skrek: kom tillbaka din stolle!!! – men han fortsatte bara framåt mot tefatet. Plötsligt sköt en blå blix ut från UFO:t och han bara försvann".

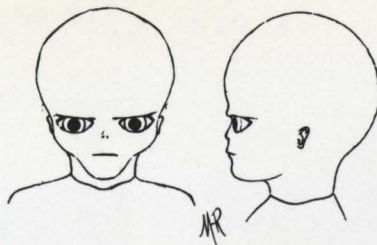
22-årige Travis Walton har många gånger efteråt funderat över sin egendomliga UFO-kontakt.

Mike Rogers som körde bilen skrek "stäng dörren" och sedan gasade han på förbi UFO:t. När vi kunde se att UFO:t inte följde efter oss stannade Mike bilen och vi steg ur, skrikande och ropande åt varandra i ren skräck. Sedan såg vi ett sken bland träden och antog, att UFO:t lyfte. "Vi återvände till platsen, där UFO:t hade funnits men Travis var borta. Han försvann med rymdskeppet, det är inget tvivel om det. Vi åkte för att rapportera vad som hänt. Vi väntade inte att någon skulle tro oss, och det gjorde ingen – förrän vi hade testats med lögn-detektor".

I detalj beskrev vittnena den skrämmande händelsen:

Dwayne Smith: "Det var ett rymdskepp, det är ingen tvekan om det – och Travis försvann med det. Han hoppade ur bilen, gick mot UFO:t och bara försvann".

Kenneth Peterson: "Jag såg ett blåaktigt sken, som kom från maskinen och

Till vänster en humanoid, tecknad av Hal Crawford efter många vittnesuppgifter från tidigare UFO-incidenter.

Till synes påminner denna humanoid mycket om den som Travis Walton råkade ut för. De har på basis av hans uppgifter illustrerats (ovan och till höger) av Maike Rogers.

Travis flög iväg, som om han tagit i en högspänningskabel".

Alan Dalis: "Det skickade ut en blå blix, och det sista vi såg av Travis var hans siluett med armarna utsträckta. Vi kunde inte tro vad som hänt, skräcksynen var överklig".

Mike Rogers: "Vi var alla skräckslagna. Vi kunde inte finna någon annan förklaring än att Travis hade plockats upp av tefatet".

John Goulette: "Jag vet vad jag såg ... och det var inget från denna jord".

Steve Pierce sade: "Jag var precis lika skräckslagen som de andra. Det svävade sakta vaggande bara 22 m ifrån oss och avgav detta gula ljus".

Navajo countys sheriff Marlin Gillespie fastslog: "Resultaten av alla lögn-detektortesten visar att det inte är något tivel

om att de talar sanning. Jag tyckte först att saken mycket väl kunde vara bluff, men det tror jag inte längre. Jag har varit inom polisen i 18 år men aldrig varit med om något liknande. Jag är övertygad om att alla sex såg ett UFO".

Nära midnatt samma dag lögn-detektortesten genomfördes fick Waltons svåger, Grant Neff, vad han trodde vara ett "bluff-samtal" från någon som bad om att bli upplockad vid en telefonkiosk strax utanför Heber. Neff kontaktade Waltons bror, Duane, som hade kommit från Phoenix för att sammanstråla med familjen, och de två åkte till platsen. De fann Travis liggande på golvet svag och orakad, han klagade på svåra smärtor i huvudet och i bröstet. Han uppträdde förvirrat, han trodde till exempel att han bara varit borta några timmar i stället för fem dagar.

Det beslöts att Duane och hans fru, Carol, skulle köra Travis till sitt hem i Phoenix, för att han skulle komma bort från alla journalister i Snowflake. Trots att Travis var mycket hungrig lyckades han inte äta mer än en liten portion mat innan han klagade över illamående.

Nästa dag fördes Travis till ett privat sjukhus i Tucson, där en komplett fysisk undersökning gjordes, inkluderande blodtest, urinalys och electroencephalogram. Dr Howard Kandell rapporterade, att testen visade uttorkning och utmattnig, trots detta var Walton välnärd och kan inte ha vandrat omkring i skogen i 5 dagar. Läkarna fann också ett litet stickmärke på insidan av Waltons högra arm, som tydde på en intravenös injektion eller blodtest.

Eftersom Walton inte kunde minnas alla detaljer från sin fantastiska upplevelse, ordnades en intervju under hypnos. Den gjordes av dr Harder, en medlem av National Enquirers blue ribbon panel on UFO:s, och övervakades av tre fysiker, dr Robert Ganelin, dr Joseph Saltz, dr Howard Kandell från Phoenix och en psykiater, Jean Rosenbaum.

Under hypnos berättade Walton, att när han närmade sig farkosten för att "titta närmare", träffades han av något och plötsligt blev allting svart.

"När jag vaknade, fanns där ett starkt ljus och jag hade svårt att fokusera blicken. Jag var skräckslagen, för jag kände en fruktansvärd smärta i huvudet och bröstet," berättade Travis. "Mitt huvud klarnade litet och jag trodde jag var på ett sjukhus. Jag låg på rygg på ett bord och dessa figurer stod lutade över mig. Det var underligt. De var inte mänskliga, men levande varelser. De såg ut som välutvecklade foster, de var ca 1,5 m långa, bar åtsittande bruna overaller.

Deras skinn var vitt som en champinjon, och de hade inga klara konturer. De gav inte ifrån sig några ljud. Deras ansikten hade inte skarpa drag eller färg, och de hade inget hår. Deras pannor var välvda och ögonen var mycket stora. De hade

Leonard Nimoy, Travis Walton och L. J. Lorenzen framför en TV-bild från programmet "The Unexplained" (Det oförklarade).

långa fingrar, men inga naglar.

Jag greps av panik och hoppade upp, slog en plastbricka, som låg på mitt bröst, till golvet. Jag tog en genomskinlig tub och försökte slå sönder den, för att använda som vapen, men den ville inte gå sönder".

Varelserna undersökte honom ytterligare, men till Travis förtrytelse ville de inte prata med honom. När de lämnade honom ensam för ett ögonblick, sprang Travis till ett intilliggande rum, där han började trycka ner knappar på armstödet till en stol han fann där. En av knapparna på högra armstödet öppnade en panel i taket, genom vilken han kunde se stjärnor. Strax efter kom en av varelserna leende iklädd någon huvudutrustning. Han tog Waltons arm och ledde honom till ett stort upplyst område, där flera små rymdskepp stod uppradade. Här satte flera varelser, med annat utseende, och hår, en mask över hans ansikte. Nästa minne han har är att han ligger mitt på en motorväg nära Heber.

Travis minns att han såg farkosten stiga mot skyn. Dr Harder, som tillbringade åtta timmar med att intervjua Walton och ytterligare tre timmar i samtal med vittnen, sade: "Efter att ha summerat alla kända fakta är jag övertygad om att Walton togs ombord på en främmande farkost. Detta stärks av Travis beskrivning av varelsernas utseende, vilken exakt överensstämmer med en som givits i ett annat opublicerat UFO-fall något hundratals km bort, tre månader tidigare. Min

Forts sid 21

På ca 4 m höjd hängde det med vaggande rörelser.

Foto Raimo Metsä

"Fisk-silhuett" på UFO vid svensk-finska gränsen

Av Matias Päärola Oulu, sekr i Finska UFO-undersökares förening.

Det gick en tid utan att det flöt in några nya UFO-observationer här i norr, och ett tag trodde man att "tefaten" kanske lämnat Norrland. Men att så ej var fallet stod klart, sedan tre bilresenärer i januari på vägen Muodoslompola-Pajala blev vittnen till en ovanlig syn. Vägen går längs med och ganska nära gränsen mellan Sverige och Finland, som här markeras av Muonio älv, vilken vid Kengis,

strax sydost om Pajala, flyter ihop med Torne älv.

Torsdagsmorgonen den 29 januari 1976 startade lantbrukare Svante Riekkola mycket tidigt med sin bil för färd till Pajala. Med sig i bilen hade han sina föräldrar. Klockan var 06.10 när de omkring 2 km norr om Parkajoki plötsligt fick se ett ljussken som kom farande rakt emot dem.

– Så överraskad har jag aldrig blivit i hela mitt liv, säger Svante Riekkola. Eftersom jag tidigare alltid varit skeptisk mot alla teorier om utomjordiska farkoster, blev jag i ett nu verkligen betänksam och började undra om jag nog inte tagit för lätt på dessa problem.

Han stannade bilen för att närmare kunna skärskåda fenomenet. Då såg han klart att det var ett föremål som sakta tycktes komma dalande ned mot dem. Han vågade dock inte gå ut ur bilen. Föremålet kom allt längre ned men stannade så omkring 4 meter över marken, där det gjorde små dykningar, guppade upp och ner.

Skenet var mycket starkt men ändå inte bländande utan samtidigt förvånansvärt mildt och utan reflexer mot omgivningen.

Utseendemässigt bedömde han att föremålet mest liknade en fisksilhuett. Större delen av observationstiden svävade det på fyra meters höjd och på ett avstånd av ca 50 m från bilen. Totalt såg de den underliga tingesten i omkring fem minuter.

Därefter lyfte den helt hastigt och efterlämnade en rökring, vilken dock snabbt upplöstes. Vid uppfärden syntes också en svag kondensstrimma efter föremålet.

Det förekom inga som helst störningar i bilmotorn och den var i gång hela tiden. Riekkola själv anser det helt uteslutet att det han såg kan ha varit något jordiskt.

Även i Kihlangi och Aareavaara hade folk vid ungefär samma tidpunkt sett ett föremål som de blivit fundersamma inför. Både tid, riktning och utseende överensstämmer med Riekkolas uppgifter.

Vi såg UFO:t från bilen tills det steg mot höjden och försvann.

Foto Raimo Metsä

Svenska UFO-forskare blir intresserade Gränsbevakningen och luftbevakningen har inte gjort några iakttagelser vid det aktuella tillfället, i varje fall inga som de vill meddela offentligt.

Händelsen väckte dock stor uppmärksamhet i hela Norrland och omtalades man och emellan. Många som sett föremålet hade uppfattningar som överensstämde. Svenska UFO-undersökare uppmärksammade detta och började samla uppgifter.

Estrange har kontaktat Riekkola, men några närmare åtgärder eller undersökningar har inte vidtagits. Riekkola är dock förvånad att det inte blivit ännu större uppmärksamhet och gillar inte liknöjdheten inför detta skådespel, som för honom var så ovanligt och fascinerande. Han var ju inte heller ensam om att se den underliga "farkosten". Inte bara hans föräldrar kunde bekräfta att de uppfattat samma sak, det ingick även rapporter från flera olika håll om liknande upplevelser den morgonen.

Några kvarlämnade spår av fenomenet kunde senare inte upptäckas. Det blev inga märken kvar på platserna och inte heller tycks det ha uppträtt något liknande i samma "stråk".

Redigering: B Nilsson

SOLÖDE

När solen slocknar bränns jorden upp! Även om jorden inte helt förintas så kommer säkerligen livet i den form vi känner till det att utplånas. Och som ett tredje alternativ – även om jordens innevånare kommer på ett sätt att skydda sig mot den enorma hettan då solen expanderar så kommer de inte att kunna klara sig mot den fantastiska kyla som breder ut sig då solen har blivit en "vit dvärg", dvs slocknat.

I dag betraktas solen som en "gul dvärg", någonstans mittemellan de största och de minsta, de svala och de heta. Som exempel kan nämnas att Rigel har en lyskraft som är långt mer än 25.000 gånger större än vår sol och att Antares, en sval sol, är 27.000.000 gånger större.

Antares är en sk "röd jätte" och det är just vad vår sol blir då den "slocknar". Den kemiska reaktion som i dag gör att solen fortsätter att förgylla vår tillvaro medför en förlust av solens massa på omkring 4.000.000 ton – per sekund! När den förvandlas till en "röd jätte" så innebär det att tillgången på väte börjar bli dålig och andra kemiska reaktioner tar över, den blir hetare och tätare i kärnan men svalare på ytan. Emellertid, trots att ytan blir svalare så kommer den – ytan, volymen – att bli så mycket större att verkan för allt liv på jorden blir förödande.

Förmodligen kommer solen sedan att bli en "vit dvärg" genom att den trycks in mot sin medelpunkt av tyngdkraften. En vit dvärg är en döende, och den fort-

sätter att krympa och krympa in mot sin egen medelpunkt och förtätas till en neutronstjärna. Till sist får den en så tät massa att en kubikcentimeter kanske väger 1.200.000.000 ton.

Men hav tröst – det dröjer ungefär 8.000.000.000 år tills det händer! ■

SVENSKUTRUSTAD SOVJETSATELLIT

Sovjetiska satelliten Interkosmos 16 uppsändes den 27 juli i år från Kapustin Jar i Kasachstan, i närvaro av svenska rymdexperter. Den hade en del svensktillverkad utrustning ombord. Det svenska experimentet går ut på att undersöka polarisationseffekter i solens ultraviolette strålning. ■

VINDKRAFTVERK

Världens största vindgenerator skall inom kort börja byggas i USA och utprovning pågår nu om var den skall placeras för att bäst komma till sin rätt. Den blir på hela 1,5 megawatt. Dess två 60 m långa fiberglasvingar når maximum vid en vindstyrka på 35 km/t, men redan vid en vind om 29 km/t kan den förse 500 hem med elektricitet. Kostnaden är beräknad till drygt 7 milj dollar, alltså omkring 30 milj svenska kronor. ■

Zodiakalljuset – ursvagt!

Vad är zodiakalljus och varför är det så svårt att se i Sverige? undrar en läsare, som gjort en underlig observation av ett ljus vid horisonten och fått förklaringen från en astronom, att det kan ha varit zodiakalljuset han sett.

Vi skall här försöka beskriva lite av detta kosmiska fenomen, som man dock kan observera i Sverige, tydligast i landets södra delar.

Zodiaken eller djurkretsen kallar vi det bälte (ca 20 grader brett) av stjärnhimlen som närmast omger ekliptikan (solens

skenbara bana bland stjärnorna) och där hittar vi alltså solens, månens och planeternas banor (skenbara, från jorden sett). Zodiaken indelas traditionellt i tolv tecken eller "hus" som har namn efter stjärnbilder, de "soltecken" som vi känner från astrologin, en urgammal vetenskap som för tillfället är i fullkomligt vanrykte sedan den på det grövsta missbrukats av storbedragare och nu mest ses som sällskapsskämt.

På våra breddgrader ligger ju ekliptikan lågt över horisonten och vi har sällan chans att iaktta zodiakalljuset. Bästa tillfällena är på kvällshimlen i väster under februari eller i början av mars samt på morgonhimlen i öster under oktober. Vid ekvatorn, där skymning och gryning är kortare, ses zodiakalljuset alla tider på året mycket tydligare. Där kan det ibland t o m överträffa Vintergatan i ljusstyrka.

Zodiakalljusets spektrum liknar solens. Det uppstår i första hand genom att interplanetariskt stoft reflekterar solljus men kan också uppfattas som en direkt fortsättning av solens F-korona. Det framträder som en diffus triangel som blir ljusare vid horisonten, mer eller mindre sned alltefter ekliptikans ställning.

Solkoronan, solens yttre delar, består inte bara av de jättelika protuberanser som då och då kastas ut utan varierar alltid och är ganska oregelbunden. Koro-

Forts sid 23

YTTERST ATTRAHERANDE!

En av de i särklass kraftigaste magneterna i världen – den presterar ett magnetfält på 175 000 gauss – har konstruerats av det japanska metallforskningsinstitutet i Tsukuba norr om Tokyo.

En ny supraleddande legering har utvecklats. Den består av vanadin och gallium i förhållandet 3:1. Amerikanska jättemagneter av niobium och tenn i samma förhållande har kunnat utveckla 150 kilogauss.

Den japanska magneten väger 400 kg och är uppbyggd av en amerikansk yttercylinder samt en japansk innercylinder om 30×15 cm. Hade det varit fråga om en konventionell elektromagnet skulle en sådan styrka ha krävt 6 miljoner watt, men eftersom detta är en supraleddande som fungerar med heliumkylning ned till 269 minusgrader kräver den "bara" 2000 watt.

De nya supermagneterna möjliggör konstruktion av tåg som med linjärmotorer skulle kunna köra med 500 km/t. De är också avgörande för utvecklingen inom fusionstekniken. ■

MÅNLJUST PÅ PLUTO

Vårt solsystems yttersta planet, Pluto, har en måne. Sovjetiske stjärnfysikern Roland Kiladze anser sig med bestämdhet kunna fastslå detta efter en lång tids observationer. Plutos karakteristika skiljer sig klart från de båda månlösa planeterna Merkurius och Venus, hävdar han. ■

FANTASTISKA SPEKULATIONER —

**MEN MED REELLA
UTGÅNGSPUNKTER**

Nya upptäckter kastar ofta nytt ljus över gamla förbryllande forntids gåtor. Länges har det spekulerats om de egendomliga tektiterna, glasiga meteoriter, och nu börjar det byggas upp hypoteser om att de kan placeras in i ett större sammanhang, i äldre tider. Åter besannas det gamla ordstävets att verkligheten är underbarare än dikten. Vetenskapen håller på att hinna ifatt och i vissa avseenden t o m övertrumpfa science fiction-författarna. Men varför tycks det skräckinjagande alltid mera realistiskt än det underbara?

Meteoriter kallas de rester av meteoror som slagit ner på jordytan. De allra flesta är stenmeteoriter (med olika silikater som vanligaste beståndsdel) och järnmeteoriter (med järn och nickel). Men så finns det också relativt sällsynta glasmeteoriter, tektiter, uppbyggda av bergartsglas. De första hittades i Australien, på Filippinerna och i Tjeckoslovakien. Forskare börjar spekulera i att de kommit under en viss period i vårt solsystems historia.

Som väl är händer det förhållandevis sällan att meteoror som "stjärnfall", vilka ofta uppträder i svärmar vissa perioder, dundrar ner genom det skyddande hölje som atmosfären utgör och ställer till med skador på jordytan. Och även om de når ända ner är ju chansen störst att de hamnar i vatten. Många kratrar efter förhistoriska meteoriter är välkända, t ex Meteor Crater i Arizona, 175 m djup och ca 1 300 m i diameter. Aldern diskuteras.

Tunguska ökade nyfikenhet

Det mest uppmärksammade nedslaget i vår tid skedde vid floden Steniga Tunguska i Sibirien den 30 juni 1908. Lufttrycket fällde tusentals kvadratkilometer skog och det blev en väldig krater som länge tilldragit sig stort intresse. Spekulationerna om vad det verkligen var som där träffade jordytan har varit många och ännu pågår intensiv forskning.

Kanske är det också därför som ryska vetenskapsmän kommit att ägna sig särskilt åt studiet av de ovanliga tektiterna. Länges letade man förgäves efter sådana i Sovjetunionen, men när de väl påträffades, sköt teoribildningen rask fart. Man

kom underfund med var man skulle leta! Mycket tyder på att de kommit till jorden vid samma tid — rentav samma dygn! — och genom sin egen riktning samt jordens rotation hamnat i ett bälte runtom vår planet. Man kan pricka in fyndorterna i ett band.

— Vad som därvid är betydelsefullt är att de alltså tycks ha kommit till följd av en enda väldig explosion i rymden, säger professor Felix Ziegel (känd UFO-expert, presenterad i årets första nummer av GICOFF-Information). Han har stöd av många andra experter. Astronomiprofessor Eugenij Krinov, känd expert på meteoriter, anser att tektiterna härstammar från asteoidbältet, den mängd smågrus som återfinns i en ring mellan Mars och Jupiters banor — och där det enligt Titius-Bodes lag borde finnas en planet!

Rätt eller fel? Nja ...

Tidigare har man oftast antagit att asteoidbältet just var rester av en krossad planet, det fanns om inte annat dunkla legendariska skäl att göra så. Nu finns det forskare som börjat överväga om det är en jetström, en region där en planet håller på att bildas, detta mycket på grund av de bidrag till kosmogonin som lämnats av de svenska professorerna Hannes Alfvén och Gustaf Arrhenius. Trots alla framsteg inom astrofysiken på senare år är detta en svårbedömd fråga. Processen — åt vilket håll den nu går — är mycket långsam och det kan tänkas att mänskligheten får vänta länge än på ett mera definitivt svar.

Båda uppfattningarna kan också vara riktiga! Det kanske är så att en planet söndersprängts där i sin bana och nu efter lång tid håller på att återbildas. De många små fragmenten samlas ihop på nytt ...

Här står man inför samma problem som geologerna. Det är mycket svårt att mäta utvecklingsskeden som håller på att avstanna eller just har börjat accelerera så smått. Sådana väldiga kataklysmor som kontinentförskjutningar kan ju ha skett helt abrupt till en början, men

Forts sid 22

UFO-STRÅKET I NORR FÖRBRYLLAR 'INGEN VANLIG ROBOT ELLER FLYG'

Sammanställt av Ingemar Hedenvik

En serie UFO-observationer gjordes mellan den 9 och 13 maj i norra Sverige. Vi skall här återge dem fall för fall, utan att göra anspråk på fullständighet.

Den första observationen gjordes utanför Kiruna strax efter klockan nio på söndagskvällen den 9 maj. Familjen Aspehult, Kiruna, var med bil på väg hem från Jukkasjärvi när sonen plötsligt pekar mot den södra bergsknallen vid Kiruna flygplats och frågar: "Vad är det för ett konstigt flygplan därborta?"

– Objektet var bara några meter långt, berättar Nils Aspehult. Det hade inga vingar och inga fönster. Färgen var mer vit än grå. Men den var inte gjord av metall. (?) Farkosten var identisk med den som Jan Nilsson (se nedan) iakttog i Masungsbyn måndagen den 10 maj. Allt stämmer till punkt och pricka, säger Aspehult till NSD:s reporter.

Farkosten stod alldeles stilla i luften när Aspehult och hans familj såg den. Han saktade in bilen och tittade ordentligt på objektet.

– Jag trodde först att det bara var en ballong som geofysiska institutionen i Kiruna eller vädertjänsten vid Kiruna flyg-

plats skickat upp, säger vittnet.

– Något mystiskt är det med farkosten, men vad, frågar han sig.

På Kiruna geofysiska institut känner man inte till farkosten som Nils Aspehult berättar om, enligt tidningen NSD.

– Vi är oskyldiga, säger Georg Gustafsson. Vi har inget sådant på gång just nu.

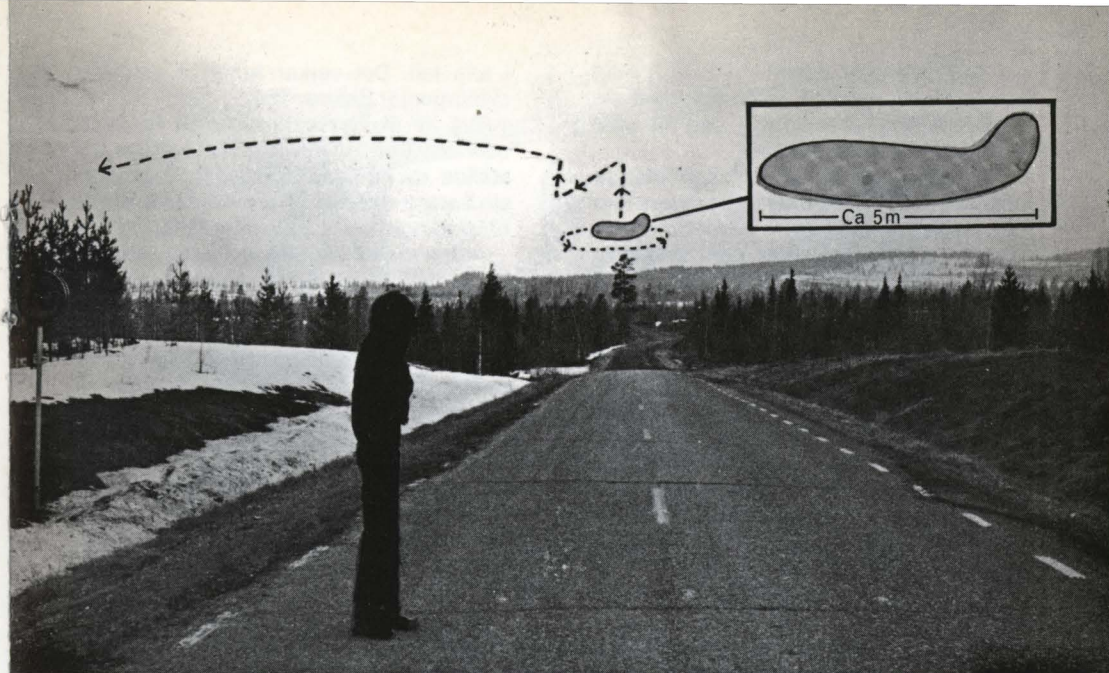
Vädertjänsten på Kiruna flygplats vet inte heller vad föremålet kan ha varit för något.

– Vi skickar bara upp ballonger för att mäta molnhöjden, men det var väldigt länge sedan vi gjorde det eftersom ett aggregat är sönder, upplyser vädertjänsten.

Även Esrange rymdstation ställer sig lika frågande till farkosten.

– Vår verksamhet med ballongupp-släppningar ligger nere för tillfället, uppger man.

Källa: NSD av den 13.5.76.

BANDSPELAREN STOPPADE MÄRKLIG TINGEST DÖK UPP

Måndagen den 10 maj var chaufför Jan Nilsson med bil på väg söderut på väg 395 ca en mil söder om Masungsbyn. Vädret var enligt vittnet klart och lugnt.

Jan Nilsson åker i sin bil, håller omkring 70 km/tim. Plötsligt tystnar hans kassettbandspelare mitt i en låt. Bandet har trasslat sig, tänkte han och tog ut det, men det var helt i sin ordning. Radion skall automatiskt kopplas in när bandspelaren stannar men den förblev tyst även den. Istället hördes tre pipsignaler följt av ett utdraget brus. Det upprepades några gånger.

– Då fick jag plötsligt se något, berättar vittnet. 200 meter framåt över en hög tall till vänster om vägen cirklade en tingest. Två eller tre varv. Det pep fortfarande korta morsesignaler tre och tre samtidigt.

– Jag hade då "tvärnitat" och bilen stod stilla på tomgång på asfalten strax före grusvägens början.

– Föremålet var grått, metalliskt och hade skinande kanter. Det såg ut att vara

gjort av människohand. Som en flygkropp utan vingar. Stjärten var åt höger hela tiden. Det höjde sig sakta uppåt. Kom emot mig längs vägen och efter 10–15 sekunder försvann det med ofattbar hastighet nära trädtopparna norrut i en bäge. Det tycktes gå neråt bron till.

– Det pipande ljudet från högtalaren slutade när föremålet började stiga. Det hördes inga andra ljud.

– Därefter gick bandspelaren åter igång. Musiken började precis där den slutat.

Vidare säger vittnet:

– Jag tror inte på övernaturliga saker. Jag vill ha en förklaring på vad som hände. Jag har aldrig läst om flygande tefat eller intresserat mig för det. Jag tror fortfarande inte på sådant. Med vad var det?

– Jag har kört den här vägen flera gånger förr, men något liknande har jag aldrig sett tidigare.

– Väderballonger har jag sett, någon sådan var det inte.

– Jag var hos en läkare i fredags (7 maj) och kollade synen i samband med en undersökning för friskintyg. Jag har synskärpa 1,0 på båda ögonen.

Tilläggs skall att Jan Nilsson inte var ensam om observationen. Ytterligare fem personer, skogsarbetare som bor i baracker utmed vägen där han åkte, såg samma sak. Dessa har ej gått att nå för intervjuer, men de styrker Nilssons berättelse, enligt tidningen NSD.

Kompletterande uppgifter:

Föremålet befann sig uppskattningsvis 30–50 meter över marken när det var som lägst. Det lyste som en "kraftig lampa i dagsljus". Dess storlek uppskattades till 5 meter.

Tidningen NSD har varit i kontakt med olika institutioner. Vi skall här relatera vad de hade för upplysningar att komma med.

Trafikledningen på Norrbottens flygflottilj, Kallax, säger att militära plan var ute i det området den aktuella måndagen. Det var fyra Lansen-plan som passerade nära Masungsbyn före lunchdags och fyra efter. Det skulle kunna ha varit dem som de sex såg.

– Men flygriktningen stämmer inte och Lansen-planen rör sig alltid med flera hundra kilometers hastighet. Lansen-plan står aldrig stilla i luften, säger sagesmannen på flottiljen.

Esrang hade överhuvudtaget ingen verksamhet denna dag, vare sig med raketer eller ballonger.

På försvarets forskningsanstalt (FOA), Stockholm, kommenterar civilingenjör Mats Bröms störningarna på Jan Nilssons bandspelare så här:

– En överföring av radiosignaler kan ske till en apparat även om den inte är inställd på rätt frekvens. Det kallas intermodulation. Det krävs mycket starka sändare för det. Men så starka att de stoppar en bandspelare finns knappast. Något relä i apparaten kan ha påverkats eller den kan ju helt enkelt ha stannat av sig själv. Men då borde ju radion ha fungerat

i alla fall. Det verkar konstigt, avslutar civilingenjör Bröms.

Två av skogsarbetarna, Erik Nousiainen och Eero Matinlompolo, som är anställda av ett kalixföretag, stod utanför sin barack och såg föremålet. De berättar för tidningen NSD:s reporter följande:

– Den stod stilla ett tag i luften. Sedan höjde den sig sakta och försvann norrut. Den höll hög fart och var nära trädtopparna.

– Vi tänker aldrig på när flygplan flyger över. Men det här betedde sig mycket konstigt. Därför fastnade det i minnet, både tiden – strax före tolv – och flygriktningen.

De såg också ett liknande fenomen vid tvåtiden på eftermiddagen.

I en annan barack fanns tre skogsarbetare till. De var ute i skogen och högg vid elva-tolvtiden. De bekräftar också att något for iväg ovanför trädtopparna i riktning norrut vid den tidpunkten, enligt NSD.

GICOFF:s kommentar:

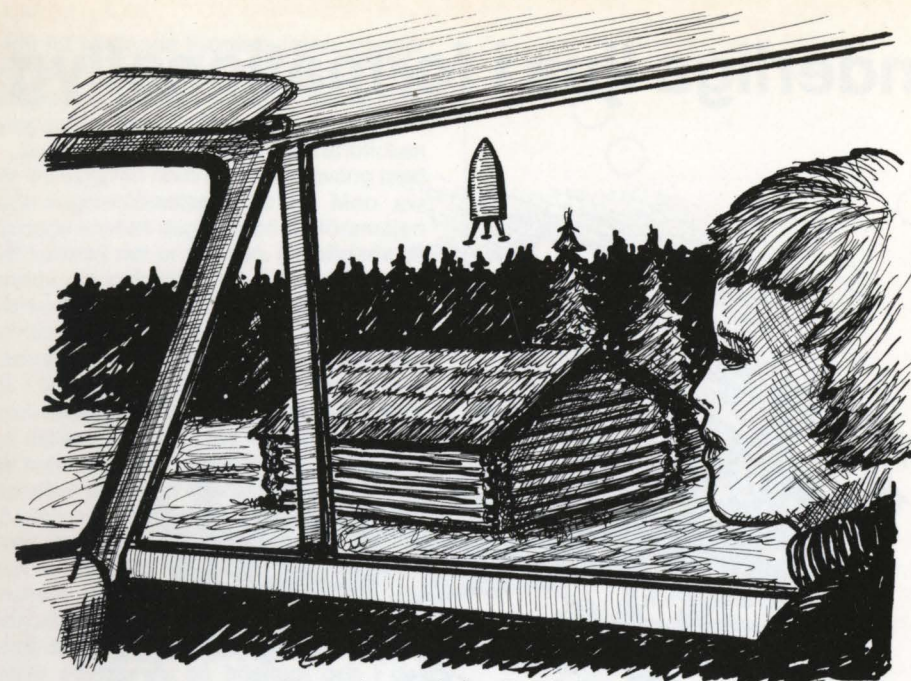
Man kan fråga sig om det ändå inte har varit ett Lansenplan som observerats. Dessa passerade ju strax före tolv och någon gång efter tolv. Att inget ljud hörts kan bero på avståndet till föremålet och det kan eventuellt ha varit en kraftig luftström på den höjden som föremålet befann sig på, som fört med sig ljudet bort från observatörerna. Och när ett plan flyger rakt bort från observatören kan det tyckas stå stilla.

Men vi kan inte med någon större säkerhet säga att det var ett Lansen-plan. Det finns en hel del uppgifter som strider mot detta. Därför låter vi frågan om vad det var stå öppen för läsarna att själva försöka bedöma.

Någon undersökning av bandet har ej gått att göra eftersom vittnet ej har velat låna ut detta.

Källor: NSD av den 12.5.76.

Ifyllt frågeformulär av den 23.5.76.

Illustrationsteckning Ralph Jonsson

NY TYP AV ROBOT?

Nästa fall inträffade tisdagen den 11 maj vid niotiden på morgonen. Det var fint väder, ej riktigt fullt solsken men ej heller disigt, allt enligt vittnet. Fru Mona Carlsson, Vidsel, var på väg till Luleå tillsammans med sin 9-åriga son Lars-Erik, dit denne skulle för tandläkarbesök.

Vi skall här låta fru Carlsson med egna ord berätta vad hon upplevde på denna bilfärd:

– Jag var den 11 maj 1976 på väg från Vidsel till Luleå. Vid niotiden på morgonen hade jag hunnit till Alvik och råkade av en händelse titta åt höger och fick där se ett robotliknande föremål ca 50 meter bort. Det var grått till färgen. Det stod alldeles stilla ca 7–8 meter rakt ovanför ett ödehus i riktning syd till sydost. Jag uppmärksammade min son genom att peka på föremålet. Han såg föremålet alldeles tydligt och sa att det var en robot. Tyvärr körde jag ju bilen och samtidigt hade jag en viss tid att passa så jag stannade aldrig.

Vidare berättar fru Carlsson för NSD:s reporter:

– Efter 500 meter såg min son ett likadant föremål. Då hade jag själv ingen möjlighet att titta. Ingen av oss hade tidigare sett något liknande. Jag tänkte att det kanske hade samband med flygövningar, flera gånger såg vi nämligen Draken-plan på låg höjd.

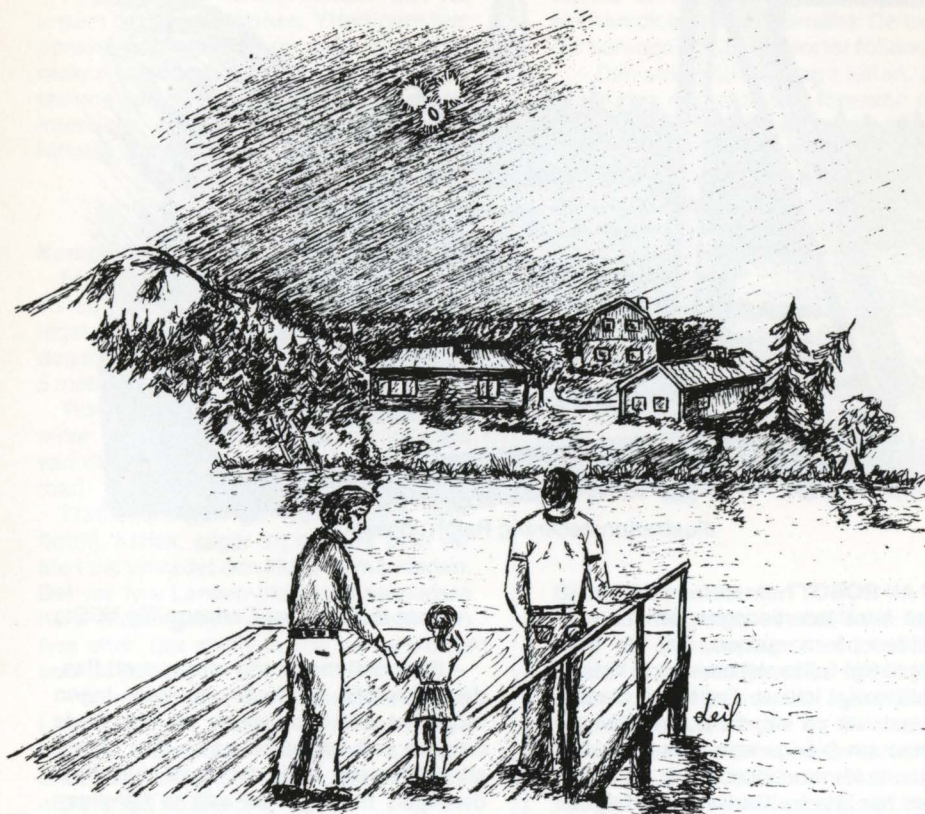
– Det mest uppskakande hände på väg hem då Lars-Erik låg och sov i baksätet.

– Vid halv tretiden hade jag kommit till Pålsträsk en mil före Älvsbyn. Plötsligt kom från vänster ett litet föremål flygande på låg höjd 15–20 meter framför bilen. Det korsade vägen och dök in i skogen på höger sida.

– Föremålet var grått och såg ut som en liten robot. Jag hajade till men hann inte bromsa och såg inte vart "roboten" tog vägen. Efteråt var min första tanke att en robot från RFN hamnat på villovägar. Det var absolut inget flygplan.

Forts sid 20

Underliga ljus i formationsflyg

Sammanställt av Ingemar Hedenvik

Torsdagen den 10 juni var två personer i Bergeforsen ute och inspekterade några bryggor i Indalsälven. De får då se några lysande föremål komma ner ur molnen.

Enligt vittnena var det god sikt, sydlig vind och ett molntäcke på 3000 meters höjd, vindhastigheten var på denna höjd sydlig ca 15 knop enligt vad vittnet erhölet från vakthavande meteorologen på Midlanda flygplats.

Vittnena till observationen var flygchefen för Härjedalens Fjällflyg, K.G. Backlund och hans kamrat elektrikern

Pertti Nieminen, båda från Bergeforsen. Observationen skedde någon gång mellan halv nio och nio på kvällen, observationen varade i ca två till tre minuter.

Vi skall här återge vittnenas berättelse, så här skriver Backlund i vårt frågeformulär:

"Jag och Pertti Nieminen var ute för att inspektera några bryggor vid parken i Bergeforsen. Vi stod tillsammans med en 7-års flicka och samtalade om dessa bryggor. När vi står där säger plötsligt Nieminen att det är ett flygplan på inflyg-

ning till Midlanda flygplats (strax utanför Sundsvall). Jag tittade upp och fick då se tre lysande punkter komma liksom neddroppande från molnen.

Jag tog dem också vid första anblicken för ett flygplan som låg under sväng med landningsstrålkastarna tända. Men avfärdade snabbt denna teori då föremålen väl kommit ner ur molnen. De började då sprida sig och bilda en triangelliknande väl kommit ner ut molnen. De började då sprida sig och bilda en triangelliknande formation samtidigt som ljusstyrkan ökade i intensitet. De rörde sig först framåt, stannade sedan upp och rörde sig enbart på stället. I förhållande till varandra höll de hela tiden den triangelformade banan. Därefter försvann de rakt upp i molnen. Vi stog och tittade och var fundersamma över vad detta kunde ha varit. Plötsligt fick vi åter se föremålen komma ut ur molnen men ljuset var nu svagare. De började röra sig ungefär som förrut men med den skillnaden att det främsta föremålet ställde sig på högkant och i det intensiva ljuset såg jag en ellipsformad kropp.

Jag skyndade mig till en kiosk i närheten för att ringa och göra vakthavande meteorolog på Midlanda uppmärksam på dessa föremål, skyndade därefter ut men fick då se att föremålen försvann upp i molnen igen. Föremålen återvände inte någon mer gång. På flygplatsen kunde man inte se något ovanligt. Inga flygplan var heller på ingående till Midlanda vid den aktuella tidpunkten."

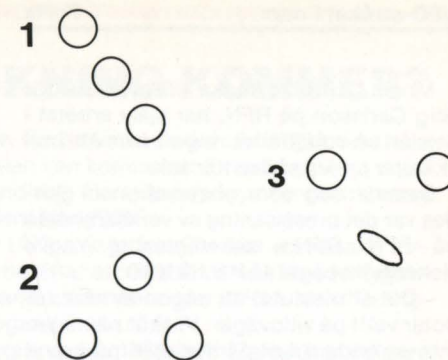

Kompletterande uppgifter.

Föremålen upptäcktes i nordlig riktning på ca 75 graders höjdsvinkel, de försvann i samma position.

Deras ljusstryka var när de var som starkast jämförbar med solens. Under hela observationen kunde inget ljud uppfattas från objekten. Storleken bedömdes till något mindre än månen.

Med den uppgivna höjdsvinkeln bör avståndet till föremålen ha varit drygt 3000 meter.

K G Backlunds vittnesteckning

1. När jag såg föremålen först.
2. De spred sig sedan i triangelformad bana.
3. Spridningen var här störst.
Det främsta ställde sig på högkant.

Kommentarer:

Ett av vittnena i denna rapport får anses som verkligen kvalificerat. Att arbeta som trafikflygare fordrar god iakttagelseförmåga och att snabbt kunna bedöma ett föremåls art, position och rörelse. Att Backlund misstagit sig på något slags flygplan är väl helt uteslutet. Likaså gör den heltäckta molnhimlen att vi kan utesluta astronomiska fenomen.

Pertti Nieminen skriver i sitt frågeformulär att flickan utropade "lite försiktigt": "Är det Alfa som kommer?!" (Hon åsyftar förmodligen TV-serien, "Månbas Alfa", GICOFF:s anm). Vidare säger Nieminen att han är "starkt bekännande kristen".

Att det hela är något som är uppdiktat kan vi väl med ganska goda grunder avfärda. Vittnena har sett något ovanligt, men vad det varit är svårt att uttala sig om. Vi, GICOFF, kan inte finna någon direkt naturlig förklaring till fenomenet just nu, därför får vi anse det vara ett UFO-fenomen.

Källor: Sundsvalls Tidning av den 11.6.76
Telefonsamtal och ifyllda frågeformulär av den 29.6 och 30.6.76.

Mona Carlsson, maka till byrådirektör Stig Carlsson på RFN, har själv arbetat i sex år på robotfältet. Ingen tror att hon skämtar om en sådan här sak.

Samma dag som observationen gjordes var det pressvisning av verksamheten på RFN. RFN:s säkerhetschef Yngve Rehnström säger så här till NSD:

– Det är uteslutet att någon av våra robotar varit på villovägar. Vi sköt nämligen inte en enda robot på tisdagen på grund av dåligt väder.

Rehnström har heller inte någon förklaring till de två robotliknande föremål som sågs vid Alvik tidigare på morgonen.

På F21 i Luleå säger trafikledningen att det inte förekom någon robotskjutning från flygplan under tisdagen. Man anser det också uteslutet att ett flygplan tappat en robot, bränsletank eller liknande vid Pålsträsk.

Helikopterskolan i Boden säger att man inte hade några flygningar i området den dagen.

GICOFF:S kommentar

– Ja, vad skall vi säga? Var det ingen robot eller något flygplan så kan inte vi finna någon naturlig förklaring till dessa observationer. Därför får vi anse dem som UFO-fenomen tills uppgifter som eventuellt kan lösa gåtan framkommer.

Källor: NSD av den 13.5.76.

Ifyllt frågeformulär av den 5.6.76.

INGEN HELIKOPTER!

Så till den sista i raden av observationer. Den inträffade i Rian utanför Kalix. Vittne till händelsen var fru Majvi Juntti tillsammans med några barn. Fru Juntti var ute på gårdsplanen och räfsade skräp i det klara vädret torsdagen den 13 maj. Plötsligt hörde hon ett ljud, som från en helikopter och sa till barnen:

– Nu kommer det en helikopter!

Men sedan upptäckte de att det inte var någon vanlig flygplanstyp alls. I stället

kom ett runt och ca 5 meter långt gråaktigt plåtföremål helt sakta svepande in strax över trädtopparna. Föremålet hade inga fönster och gav ifrån sig ett, som fru Juntti uttryckte det, "hårt ljud". Det liknade varken helikopterljud eller som när ett jetflygplan passerar, säger hon.

Fru Juntti säger vidare att det kändes väldigt kusligt. Samtidigt som föremålet passerade över gårdsplanen ropade sonen Crister, 11 år, inifrån huset och undrade varför radion helt plötsligt tystnade.

Majvi Juntti säger att sedan det här konstiga föremålet passerat över deras huvuden ökade det farten markant och försvann bort över Kalixälven. Det kom norrifrån och gick mot syd till sydväst.

I det här sammanhanget skall sägas att fru Juntti inte hade en aning om uppgifterna från Masungsbyn som vi tidigare har berättat om. Det var när hon senare läste i NSD, såg teckningen från observationen i Masungsbyn och då fann vissa likheter med den farkost hon själv iakttagit, som hon tog kontakt med NSD.

GICOFF:s kommentar:

Här står vi också inför samma problem. Identifierbart föremål eller inte? Eftersom det verkar vara vanligt att folk uppmärksammar robotar och jaktflygplan av olika slag i lufterummet över dessa områden och lätt igenkänner de flesta, får vi väl avfärda teorin om något liknande. Återstår gör väl enbart en lösning och det är att personerna har sett ett UFO.

Källa: NSD av den 14.5.76.

Slutkommentar:

I samtliga dessa fall verkar det som om man iakttagit ungefär likartade föremål. Vi i GICOFF har väldigt svårt att kunna komma med någon naturlig förklaring till dessa iakttagelser. I mångt och mycket kan man väl tyda dem till flygplan av något slag, men minst lika mycket motsäger denna teori. Vi får därför tills vidare förklara detta som UFO-observationer.

ÖPPEN UFO-FÖRSKNING KOMMER?

Forskningssituationen och rapporteringen för de vetenskapsmän i USA och hela världen som intresserar sig för UFO-fenomen kan komma att förändras på ett drastiskt sätt, om demokraternas presidentkandidat, förre Georgia-guvernören Jimmy Carter, 51 år, blir Förenta Staternas president från 1977.

– Jag är övertygad om att det existerar UFO:s, jag har själv sett ett sådant, förklarar Carter. Jag förlöjligar inte folk som berättar att de sett oidentifierade flygande föremål. Blir jag president, kommer varje information om UFO:s att offentliggöras och ställas till vetenskapsmäns förfogande.

Iakttagelsen gjordes i Thomaston, Georgia, redan 1973, men Carter har tidigare endast talat om detta med sin familj och sina närmaste vänner.

– Det var den mest märkvärdiga sak jag någonsin sett, tillsammans med ytterligare tjugo personer. Föremålet var stort och mycket ljusst, ja det var lika stort som månen – avståndet var svårt att bedöma – och det skiftade i olika färger. Vi såg på det i tio minuter, men ingen av oss var i stånd att säga vad det i verkligheten var, säger Carter bl.a.

– Föremålet hade tre ljus, kompletterar 23-årige Jeff Carter faderns berättelse. De växlade från rött till grönt. Min far var helt klar över att det inte rörde sig om något flygplan. Han har studerat atomfysik och tjänstgjort i USA-marinen och sett det allra mesta i flygväg.

(GICOFF-kommentar: Vi behöver väl knappast tillägga, att UFO-gruppen över hela världen känner entusiasm över den nya öppenhet beträffande UFO-uppgifter som snabbt kan komma, om Carter blir president och gör allvar av sina avsikter att ge intresserade forskare så stora möjligheter?)

Källa: Enquirer och UFO-Nachrichten.

Översättning: Åke Nilsson.

Skogshuggare kidnappad

Forts

slutsats är, att vi måste lägga detta fall till de dussin fall av rapporterade "upplockningar" som rapporterats.

Detaljer i det fall dr Harder refererade till gavs av Jim Lorenzen, APRO.

Det hände i New Mexico. En man var ensam ute i vildmarken för att granska en meteoridetektor när ett tallriksformat föremål plötsligt dök ut ur molnen nära honom. Mannen sade senare att han varit ombord på farkosten och hans beskrivning av varelserna överensstämde med Waltons.

Det har ej publicerats något om detta fall, eftersom vittnet ansåg, att det skulle skada hans karriär.

Dr Jean Rosenbaum, psykiater, ombads att intervjua Walton och utvärdera hans berättelse. "Som resultat av pressande undersökningar fastslog jag att pojken inte ljög", sade dr Rosenbaum, ordförande i Southwest Psychoanalytic Association. "Det är ingen bluff, han tror verkligen att han togs ombord på ett UFO: Men min utvärdering är att det bara skedde i hans fantasi. Jag tror att han led av en kombination av fantasi och minnesförlust; att han inte gick ombord på något

Forts sid 23

när vi mäter den nuvarande hastigheten och försöker extrapolera förfaller det som om processen tagit miljarder år. Vi har alltför kort observationshistoria för att kunna beräkna rörelsemomenten i de akuta skedena.

Rymdkrig?

Minnesgodas läsare kommer ihåg att von Dänikens bok "Gudasäd" recenserades i nr 6 av GICOFF-Information år 1972 (recensionen skrevs innan svar kommit från de personer han refererar till och det visade sig att ingen ville bekräfta uppgifter om väldiga konstgjorda grottor bl a). Där presenterade von Däniken science fiction-idén att överlevande, flyende varsel från ett kosmiskt krig kom till vårt solsystem, placerade radiosändare m m på den då för deras livsform lämpliga planeten mellan Mars och Jupiter, sedan tog sig till vår jord och borrade sig ner i tunnelsystem.

Krigslisten skulle ha lyckats, förföljarna sprängde planeten med "livstecken" i småbitar och lämnade övriga i fred. De som gömt sig på jorden blev mänsklighetens urfäder, men hade länge svårigheter att anpassa sig. Under generationer gick den mesta kunskapen förlorad, tänker sig von Däniken.

De ryska forskarna har än så länge en betydligt enklare föreställning om hur det kan ha gått till. De kallar den sprängda planeten för Faeton, efter den grekiske solgudens son, som enligt mytologin kraschade med den brinnande himlavagnen.

Kärnexplosioner bildade tektiterna

Sommaren 1945, i New Mexicos öken, visades glasartade klumpar upp för en grupp vetenskapsmän. De underliga formationerna hade uppstått vid det första atombombsexperimentet i modern tid.

– Något sådant här har väl aldrig tidigare skådats på jorden, sade en fysiker. De har bildats under enorm hett, jämförbar med solens.

– Jodå, de påminner i varje fall väldigt mycket om glasmeteoriter, som visserligen är ganska sällsynta, påpekade en geolog.

Geologen hade rätt, det vara samma bildning. Och en av NASA:s experter på tektiter, John O'Keefe, förstår mycket väl sina ryska kollegers tankegångar om att en väldig kärnkatastrof i rymden givit upphov till tektitavlagringar på jorden. Han medger också att det mycket väl kan vara följden av en "intelligent" om än kanske oavsiktlig framkallad reaktion.

Rymdexperten och geofysikern Aleksander Kazantsev (också känd för GICOFF:S läsekrets) tycker inte det vore märkligt om det en gång funnits en långt framskriden civilisation på Faeton.

– Kanske hann räddningsexpeditioner iväg, kanske hade de ständigt många rymdskepp ute, funderar han. Och så plötsligt – måhända genom ett förödande kärnvapenkrig – existerar inte deras hemplanet längre. De flydde till jorden.

Katastrofidéer

I vår tid som snuddar till teknologiskt vansinne och åsidosättande av de mest elementära kosmobiologiska fakta händer det understundom att vetenskapsmän framträder och med auktoritativ tyngd hävdar att vad som händer ute i rymden inte påverkar människornas liv på jorden.

Varför de gör så kan tyckas oförklarligt – minsta eftertanke säger ju att de har fel – men ibland är det i ett så lovvärt syfte som att varna vad de anser vara den "okunniga hopen" för vulgärastrologin. De har observerat att sedan folk slutade vara rädda för spöken och demoner är de numera i stället skräckslagna för vetenskapens landvinningar och söker magisk tröst.

Men om alltså en planet i vårt solsystem skulle förgås i en gigantisk explosion, så skulle det sannerligen inte gå spårlöst förbi på de övriga planeterna, i synnerhet inte på dem i närheten! Det skulle verkligen inte räcka med att de fick fungera som mottagare av en väldig

ström tektiter. Våldiga översvämningar, jordbävningar och förkastningar, vulkanutbrott och rubbningar i axel och rotation skulle också höra till de omedelbara följderna.

Alla gamla berättelser om syndafloder, myter om "när solen stod stilla" och överhuvudtaget närmast ofattbara katastrofer av skilda slag kan mycket väl hänföra sig till sådana här skeden i solsystemets utvecklingshistoria. Vad man då kanske närmast ställer sig en smula frågande till är: hur kan det ha varit möjligt för någon att överleva för att kunna berätta och skapa dessa traditioner? Är det ändå bara "sagor" och fantasier, spekulationer och gissningar om vad som händer ute i rymden och aningar om hur det skulle kännas att vara med på nära håll?

Eller är kanske livet något ganska anorlunda än vad vi vanligen föreställer oss...? ■

Zodiakalljuset

Forts

nan brukar indelas i åtminstone tre komponenter, K-koronan, F-koronan och E-koronan. K-koronan består av fria elektroner och beräknas ha en temperatur av ca en miljon grader, F-koronan är solljus som spritts av stoftpartiklar och övergår utåt i zodiakalljuset, E-koronans ljus kommer också från emissionsspektrum av höjoniserade atomer (särskilt järn och nickel). Hela koronan är ofantligt stor och sträcker sig långt ut i rymden, många gånger solens diameter.

Ett zodiakalljuset liknande fenomen, men ännu svårare att upptäcka, är mot-skenet eller antiskenet. Det kommer från ett litet stoftmoln som följer jorden i dess bana runt solen, på en punkt där kombinationen av solens och jordens dragningskraft placerat det, alltså mycket närmare jorden än solen (ca 1,5 milj km avstånd från jorden, jämfört med hela ungefärliga avståndet jorden-solen, 150 milj km). Med instrument ser man detta som en liten lysande fläck, men det är

inte lätt – astronomerna fann den inte förrän på 1850-talet. Också i det här fallet är det alltså partiklar som reflekterar solljus.

Både zodiakalljuset och antiskenet uppstår följaktligen i kosmiska stoftmoln som belyses av solen. Man kan jämföra detta med när en smal ljusstråle faller in i ett mörkt rum och man då ser allt det damm som virvlar kring i luften. Fast i rymden sker det förstås i större skala...

Den förste som vetenskapligt studerade zodiakalljuset var professor Giovanni Domenico Cassini (1625–1712). Såväl hans son, sonson och sonsonson blev förresten föreståndare för det observatorium i Paris som skapats 1669 och vars förste direktor han var. Alla ägnade de sig också åt geodesi.

Cassini den äldste var en ytterst skicklig observatör. Han utförde en noggrann bestämning av solparallaxen och ägnade sig också speciellt åt studier av Saturnus. Han upptäckte fyra av Saturnus månar och delningen i Saturnus ringsystem har uppkallats efter honom. De upptäckter han gjorde som mystifierat sentida astronomer talar man dock väldigt tyst om tills vidare. ■

Skogshuggare kidnappad

Forts

tefat utan endast vandrade runt i skogarna den tid han var borta. Men jag kan inte förklara hur fem vittnen kan berätta samma historia och klara lögnedetektorn".

Dr Howard Kandell, som undersökte Walton femton timmar efter hans återkomst, tvivlar på att han bara skulle ha vandrat omkring. "Trots förlorad vikt p g a vattenförlust, var han när han togs till min mottagning välnärd, sade fysikern. Ett urintest jag gjorde stöder detta.

Dessutom var hans tillstånd inte sådant att han kan ha vandrat runt i skogarna i fem dagar. Och det fanns ett litet stickmärke på insidan av hans högra arm, samma som man får vid ett blodtest, men vad han visste hade ingen stuckit någon nål i honom. Det hela är underligt". ■

PRESS-STOPP

Den 25 juni i år inträffade en UFO-landning på spanska ön Gran Canaria, utanför Västafrikas kust. Händelsen var så påtaglig och bevitnades av så många kvalificerade observatörer, att den svenska pressen inte ens skrivit något skämtsamt om observationen utan föredragit att hålla helt tyst.

Vi skall här begränsa oss till några få uppgifter för att sedan återkomma med en fullständigare sammanfattning, när fler fakta insamlats och det går att få en bättre överblick.

RÖDA JÄTTAR I ENORMT UFO

Ett lysande föremål, till måtten större än ett hus, närmade sig vid 22-tiden den 25 juni 1976 byn Galdar på Gran Canaria. Det landade på en åker, helt nära en väg som går över fältet.

Anställda vid observatorier, läkare, chaufförer, journalister var bland de hundratala ordsbor och turister som på nära håll fick bevittna det sällsamma skådespelet.

Röda jättar – tre meter långa, rödlysande och människoliknande gestalter arbetade vid vad som föreföll vara en instrumentbräda inne i farkosten.

Tjugo minuter stod den enorma flygkroppen kvar på åkern. Sedan lyfte den ljudlöst och försvann. Platsen i lökfältet där den stod är svartbränd. Brandställets rand täcktes av ett vitt pulver.

De närmaste ögonvittnena – som var på bara något tiotal meters håll – uppskattar föremålets storlek till ca 25 m i diameter. Det var i två våningar. Dess undre och övre delar var avrundade, medan väggarna var lodräta men inte släta utan påminnande om vaxkakor till utseendet.

En ren UFO-feber bröt ut på Gran Canaria. Tusentals turister begav sig till landningsplatsen för att titta på brännmärket och lyssna på vad ögonvittnena hade att berätta.

– För mig är det helt klart. UFO:s existerar. Det förklarade den spanske generalen i flygvapnet Carlos Castro Vavero efter UFO-landningen ute på Kanarieöarna, vilken bevitnades av hundratala människor. Officiellt får han inte avge någon deklaration om sådana här händelser. Men som privatman säger han: – Personligen har jag i hela två timmar iakttagit ett UFO och vet att regeringen undersökt ett 20-tal liknande fall – till en del rapporterade av piloter – utan att kunna finna någon förklaring.

Med anledning av tidningsnyheterna i slutet av juni förklarade denne chef för en flygdivision på Kanarieöarna, att han en gång själv siktat ett glänsande UFO över byn Sabada i östra Spanien. På knappt två sekunder hade det sedan förflyttat sig till Egea de Los Caballeros.

(Denna kortfattade sammanställning bygger främst på uppgifter ur tyska UFO-Nachrichten som översatts av Åke Nilsson. Vi återkommer med en fylligare berättelse i ett senare nummer av GICOFF-Information).

★